

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU POD DRNEM

(Ne)konečné scény s hormony a geny

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU POD DRNEM

(Ne)konečné scény s hormony a geny

2014

POD DRNEM

Ležel jsem nahý na posteli, někde v hrudi mi tlouklo srdce, klokotalo, jako kulička v soudcovské píšťalce. Obklopovalo mě ticho a tma, slyšel jsem jen vlastní, zrychlující se dech. Dveře do koupelny se nehučně otevřely, vystřelil obdélník světla, rozprášil se v množství miniaturních světlušek. Zíral jsem fascinovaně do nitra koupelny, ostrá záře přitahovala oči, vysávala je jako tajemný tunel, lapající duše nebožtíků. Snažil jsem se ovládnout strach, ale nešlo to, plíce mnou lomcovaly s razancí běsnícího zvířete. Vodní matrace pode mnou se lehounce rozvibrovala, chvěla se jako při mírném zemětřesení, jehož epicentrem bylo mé rozechvělé tělo. Z koupelny vyšla Marie, nechápal jsem, kde se tady vzala, dávno jsem ji pohřbil, zahrabal pod letitou vrstvu vzpomínek. Najednou stála přede mnou, stejná jako před lety, vystoupila z magického tunelu, z jiné časové dimenze. Vyzařovala z ní vášeň, fosforeskující aura, nasáklá dráždivým pižmem. Pohybovala se zvolna, plula světlem jako anděl, posel smíření a smrti.

„Přišla sis pro mě?“ vydechl jsem ohromeně.

„Neboj,“ usmála se, „bude se ti to líbit.“

V hlase měla příslib nepoznané rozkoše.

Zastavila se těsně u postele, její tělo halil jen průsvitný závoj z lehkých, lesklých vláken, třpytících se jako orosená pavučina.

„Musí to být?“ šeptal jsem v obavách. „Jsem opravdu ten pravý?“

Mlčky přikývla, zachvěla se vášní, župan jí sklouzl po hladké kůži jako voda po mastném skle.

„Vím, že to chceš,“ mhouřila toužebně oči, „nic jiného si už dávno nepřeješ.“

Sunula se ke mně po čtyřech jako hladová kočka, rozvlnila vodu v matraci, houpal jsem se všemi směry, až jsem dostával závrať. Na hrudi mě zašimraly její rozpuštěné vlasy, ucítil jsem dotek měkkých teplých nader.

„Marie, prosím,“ snažil jsem se odolávat vzrušení, „bojím se, nechci ještě umřít.“

Rozkoš se stupňovala a nešlo ji už zastavit. Nezadržitelně ze mne vystříkla v okamžiku, kdy se u postele objevil strýc Vašek. Vynořil se zničehonic ze tmy, pomalu se ke mně naklonil, tvář, zarostlou plnovousem, křivil zhnusením.

„Nekňuč,“ okřikl mě, „fňukals celý život, tak aspoň chcipni jako chlap!“

Prudce jsem se posadil, očima doširoka otevřenýma jsem pátral kolem sebe. Byl jsem sám, zmizela i vodní matrace, kterou nahradila molitanová. Pootevřeným oknem jsem slyšel hlasy probouzejících se ptáků. Měl jsem na sobě flanelové pyžamo s modrými proužky, kabátek s velkými kapsami a plandavé kalhoty s volnou gumou v pase. Látka kolem rozparku byla čímsi vlhká a lepkavá.

Proboha, snad jsem se neudělal?! Ve třinácti budiž, ale v padesáti? Oluce, opuce... Hergot, vždyť ani nevím, jak se to jmenuje! Míň trapné by bylo, kdybych se pochcal. Nepříjemné, ale snesitelné. Urolog by mi per rektum vyšetřil prostatu, měl bych sice v prdeli jeho prst, ale bylo by to normální, adekvátní věku. Noční ejakulace, to je ovšem nářez! Jsem úchyl. Nakonec mě přistihnou, jak v parku šmíruji milenecké páry a před školkou slintám z děvčátek v krátkých sukýnkách. Vykastruji mě a strčí do basy...

Leknutím jsem poskočil, o nohu se mi otřelo něco chlupatého. Vrazilo mi čenich mezi kolena a dralo se mi na klín. Krátkosrstý jezevčík, rezavě hnědá fenka.

„Sakra, Kláro,“ odstrčil jsem ji, „chceš si to se mnou rozdat?“

Nejhorší ze všech pocitů, které jsem po rozvodu s Marií zažíval, bylo ponížení. Snažil jsem se ho zbavit, zoufale jsem hledal způsob, jak zapomenout. Střídal jsem ženy, rozvedené i vdané, tlusté, vyzáblé, ošklivé i hnusné, nepochopené, zneuznané, trpící. Dával jsem jim naději a pak si se zadostiučiněním vychutnával jejich další zklamání. V okamžiku, kdy si na radiátor v mém bytě daly usušit kalhotky nebo si do koupelny přinesly zubní kartáček, vztah končil, stal jsem se zaneprázdněným a nedostupným, telefon jsem nastavil tak, aby po prvním zazvonění přepnul na záznamník. Historie všech vzkazů by se dala shrnout do několika slov. Cukrování, prošení, bědování, vyhrožování,

naďávky. Dámským kalhotkám a zubním kartáčkům jsem vyhradil spodní šuplík komody. Líbilo se mi pomýšlení, že jsem zde původně ukládal fotky s Marií, které jsem po rozvodu spálil. Trochu zvrhlé, ale fetišista nejsem, nijak s těmi předměty neonanuji. Vybočením z běžnosti byla Klára, horlivá stoupenka Greenpeace, která dřív než zubní kartáček přinesla do bytu štěně. Kromě toho mám dojem, že si zuby vůbec nečistila. Kalhotky nenosila určitě. Ona jediná by mě nadšeně přesvědčovala, že škrobovitá skvrna na mém pyžamu není hanbou, ale zázrakem velkolepé přírody. Před Klárou jsem se zapírat nemusel, odjela chránit velryby dřív, než jsem ji vyhodil. Místo kalhotek mi zanechala psa. Zprvu mi vadilo, že nejde nacpat do šuplíku mezi ostatní relikvie, ale nakonec jsem si ho docela oblíbil.

Ejakulát vysychal, začínal nepříjemně svědit. Svlékl jsem se z pyžama a vlezl si pod sprchu. Venku bylo šero, brzká ranní hodina. Slušní lidé spí a normální se vracejí z flámu. Věděl jsem, že už neusnu, jen bych se na posteli vztekle převaloval. Usdl jsem k počítači a připojil se k internetu. Noční ejakulace, napsal jsem do vyhledávače. Google mi během vteřiny nabídl desítky odkazů. Žádná oluce nebo opuce... Poluce, tak se můj problém nazývá. Vyskytuje se u jinochů v pubertě, nejde o nemoc, ale běžný jev dospívání. O přirozených odchylkách, projevujících se v pozdějším věku, nebyla v textech ani zmínka. Mít v padesáti poluci není tedy zázrak, ale diagnóza.

Snažil jsem se hledat řešení, pátral jsem v radách, určitých pubertákům. Co pomůže jim, může přece posloužit i mně. Lék byl jediný. Nemám se stydět masturbovat. Hlavou mi prolétla představa, jak si před spaním honím ptáka, a udělalo se mi nevolno.

Vykastrujte mě, popravte, spalte!

Ale co když je to jinak? Možná jsem výjimečný. Doposud nepopsaný případ chlapa, kterému se po padesátce omlazují hormony.

Příroda mi nabízí novou šanci.

Marii jsem patnáct let neviděl, ale vždycky jsem si přál, ať se ke mně vrátí. U rozvodu ji zastupovala právnička, jasná feministka. Oznámila soudu, že její mandantka ke mně cítí nepřekonatelný odpor, což pronesla s despektem a hrdostí, jako by skrz mě utrhla koule celému vesmíru.

„S ženskou dobře, bez ní ještě hůř,“ filozofoval strýc Vašek, když se dozvěděl, že jsme se s Marií rozvedli. „Stejně vám to prorokovala celá rodina.“ Narážel tím na zděšení, které zasáhlo naše klany ve chvíli, kdy jsme zveřejnili, že se chceme brát v květnu. „Přivoláte na sebe neštěstí,“ lomili pověřčivě rukama. Stoicky to vzal jen strýc Vašek. „Leden nebo květen,“ pokrčil rameny, „stejně si dříve nebo později vjedete do vlasů.“ Sám se spustil jen jednou, s mladou studentkou z Brna, která k nim na vesnici přijela na letní brigádu. Porodila mu dceru, kterou nikdy neviděl. Komunikoval s ní jen prostřednictvím

poštovních poukázek, pokaždé na začátku měsíce, kdy posílal do Brna alimenty. Chlapi v hospodě se mu posmívali, že bude zapsán do Guinnessovy knihy rekordů jako borec s nejdražším šťouchem na světě. Marie ho měla z naší rodiny nejraději, nevím, čím jí imponoval, mně připadal vždycky nabručený a neomalený. Nejspíš si ji získal pozdravy z vesnice, těžkými balíky s ovocem a masem ze zabijačky. Existovala šance, že strýce někdy navštíví.

„Vyříd' jí, že se omlouvám a stále na ni čekám,“ prosil jsem ho.

„Nekňuč,“ odbyl mě, „fňukáním neudržíš ani psa u boudy.“

Nenáviděl jsem ho, a současně mu záviděl jeho sílu a nezranitelnost. Naše osudy si byly podobné, vlastně se lišily jen nepatrně. Oba jsme zůstali sami, opuštění milenci, bezdětní otcové. I když se strýc na rozdíl ode mě neoženil, věděl jsem, že se tenkrát do mladé brigádnice opravdu zamiloval. Pro studentku byl ovšem jen rozmarem, letním povyražením, které se nečekaně zkomplikovalo. Nikdo nechápal, proč nešla na potrat. Strýc si vsugeroval, že to s ním nějak souvisí, podle něj bylo jen otázkou času, kdy se i s dcerou objeví na prahu jeho pečlivě udržovaného domku. Posílal alimenty poštovní poukázkou, já bankovním převodem. Podstatnější rozdíl mezi námi nebyl. Přesto mi připadalo, že je na tom líp. Přijímal život s klidem a nadhledem, což jsem já nedokázal.

Oběsil se.

Otřásla mnou zimnice, před očima se mi na zlomek vteřiny vynořila Marie. Fatální chvilka, při které jsem uvěřil, že i můj osud se naplňuje. Vstal jsem prudce od stolu, zatočila se mi hlava, zavrával jsem a zakopl o psa, který se mi choulil u nohou. Zakňučel a uskočil.

„Pitomče, vždyť se o tebe přerazím!“

Venku se už rozednilo, z věšáku v předsíni jsem sundal vodítko. Klára pochopila, k čemu se chystám, poskakovala a vrtěla radostně ocasem.

„Jen se nezblázní,“ uklidňoval jsem ji.

Karabinku na konci vodítka jsem připnul k jejímu obojku.

„Jdeme značkovat,“ otevřel jsem dveře.

Ulice byla tichá, téměř liduprázdná. Potkával jsem jen ospalé a netečné jedince, kolem kterých pobíhali psi. Přeshlechtění pudlíci i nedefinovatelné směšky, dychtící zabořit čenichy do zaprášené trávy, prozkoumat kmen stromu nebo se vzájemně pozdravit mírným naježením a do výšky ztopořeným ocasem. Vyvenčovaly je hlavně ženy, choulily se do plášťů a tlustých svetrů, připadaly mi jiné, než jaké jsem potkával v restauracích. Mdlé a šedivé, bez řas a očních stínů, svíraly křečovitě chudokrevné rty, jako zombie z hororového filmu. Lhostejné, povadlé, bez opravdové touhy žít. Čísela z nich opuštěnost, která nijak nesouvisela s jejich rodinným stavem, vdané, roz-

vedené či vdovy, všechny obklopovala stejná nevýrazná aura, prozrazující rezignaci a zahořklost. Zaujala mě žena s pudlíkem, neurčitý věk, pěstěná, trochu patetická, ale vysílající signály. Ještě to nevzdala, chtěla se líbit a vábit. Mohl bych ji oslovit, vrátit hormonům harmonii, vyléčit poluci, zažehnat přízrak potupné onanie. Pudlík právě vypustil bobek, žena zjistila, že ji pozoruji, sáhla rozmrzelé do kapsy bílé bundičky pro papírový kapesník. Chtěla sebrat exkrement a zanést ho spořádaně do odpadkového koše. Sotva se sklonila, hrábl pudlík energicky zadníma nohama. Rozmetal hovínko důkladněji než hospodský ventilátor, žena měla rázem pihovatý obličej a dokonale kropenatou bundičku.

„Prase!“ zkoprněla a vyslala ke mně vyčítavý pohled.
Moje vina.

Kdybych na ni tak blbě nečuměl, nechala by hovno ležet v trávě.

Subtilní Vietnamec lomcoval plechovou roletou na dveřích bistra Hanoj. Konečně povolila a s rachotem vylétla vzhůru. Pozorovaly ho dvě ženy, pravidelné ranní vyvenčování z nich udělalo kamarádky. Jedna měla v ruce noviny, zakoupené v nedaleké trafice. Zaujal ji článek, o kterém si teď obě pobaveně špitaly.

„Už otvíráte?“ zeptaly se Vietnamce.

„Jo,“ přikývl uctivě, „us otirame.“

Ženy na sebe pohlédly, beze slova se usnesly, že v bis-

tru společně posnídají. Uvázaly své dalmatiny k tlustému drátu hromosvodu a vešly dovnitř. Pozoroval jsem je přes velkou skleněnou výlohu, usedly k umakartovému stolu a pojídaly hamburger. Hanoj, jak stylové! Dalmatinci si byli k nerozeznání podobní, disproporci jsem zaznamenal, až když se jeden na druhého snažil zezadu naskočit. Ženy za sklem s chutí přežvykovaly, vypadaly jako kompars, najatý pro živou reklamu. Zavadil jsem o ně pohledem a zakručelo mi v žaludku. Omotal jsem vodítko kolem odtokové roury okapu, Klára zjistila, že ji opouštím, a upírala na mě vyčítavý pohled.

„Vydrž a buď hodná,“ domlouval jsem jí. „Páneček má hlad. Musí se napapat.“

Bistro protínal dlouhý pult, za kterým se usmíval drobný tamánek. Nad pult mu vyčuhovala jen hlava.

„Budete si žát?“ rozjasnil obličej.

Vzpomněl jsem si na televizní reklamu, v níž do asijské restaurace vstoupí distingovaná dáma s čivavou v náruči. „Můžete mi pohlídat Bobíka?“ táže se boдрého Číňana. „Bobika,“ přikývne Číňan uctivě a odnáší pejska, zatímco dáma usedá ke stolu. Číňan se za chvíli vrací a s blaženým úsměvem pokládá před dámu stříbrný podnos. S úklonou nadzvedne poklici. „Bobika,“ pronese s hrdostí šéfkuchaře. Dáma vyjekne a omdlí.

„Jednoho Bobika,“ objednal jsem si s vážnou tváří.

Tamánek ani na okamžik nezaváhal.

„Ano,“ přikývl horlivě. „Kecup nebo hoscici?“

„Kečup.“

Kovovými kleštěmi vytáhl z fritézy smažený ovál mletého masa a vložil ho mezi velkou rozkrojenou housku.

„Bobika,“ podal mi přes pult hamburger.

Asijci jsou šťastní lidé. S ničím si nedělají těžkou hlavu. Koupil jsem si ještě džus, abych měl Bobika čím zapíjet, a usedl ke stolu blízko rozmlouvajících žen. Nešlo je neposlouchat. Hodnotily titulní stránku bulvárních novin, politika jménem Macek vyfotil paparazzi, jak úplně nahý, v podřepu, sbírá z trávy na své zahradě spadaná jablka.

„Kdyby měl ten Macek pořádného macka,“ svěřoval se pobavený alt, tak by mu tady dole čouhal.“

„Macek bude spíš technik,“ chichotal se soprán. „Malý pindík a šikovní jazyk, ha, ha!“

„Stejně je to divný. Podle mě si Macek a ta jeho nána fotografa sami pozvali. Jinak to není možný. Taková náhoda!“

„Co vy víte, třeba exhibuje každý den. Bez toho nemá erekci, chápete?“

Přežvykoval jsem sousto, mleté maso, vsunuté mezi půlky ohřáté housky, mi připadalo nasládlé. Vyslal jsem pátravý pohled ke kulaté černovlasé hlavičce, vykukující nad pultem.

„Prima Bobik,“ pokynul jsem řamánkovi.

Měl radost, že mi chutná.

„Bobik,“ usmál se vesele.

Vyšel jsem z bistra a strčil zbytek snídaně Kláře před čenich. Zhltna hamburger jediným chramstnutím, takže je asi kanibal.

„Jde se domů,“ zavelel jsem. „Musím se dát do řichtu.“

Černé kalhoty mám, se sakem to bude horší. Tmavohnědé musí stačit, snad mi to vesnické drbny prominou.

Strýc Vašek byl vzdáleným bratrancem mé matky. Když jsem byl malý, často nás navštěvoval. Svalnatý chasník, jako vystřižený z akčního filmu. Měl vlastního koně, což jsem mu záviděl. Občas mě na něm nechal svézt, vodil ho se mnou po dvoře jako pouťového poníka. I tak to byl pro mě zážitek. Viděl jsem svět z koňského hřbetu, což jsem si s hrdostí vychutnával.

Byl mrtvý.

Oběsil se ve stáji, a nebýt koně, který řehtal hlady, nikdo by si toho nevšiml.

Stál jsem nahý před zrcadlem, které s nekompromisní věrností odráželo mé chátrající bicepsy. Jsem na řadě, už se kácí v mém lese. Břicho jako ruksak, připevněný k žebrům špekovými popruhy. Zatnul jsem prsní svaly, výsledek byl žalostný, polštářky tuku pod bradavkami byly větší než u leckteré manekýny. Macek byl chlap v mém věku, ale kostru měl svalnatou, stydět se za sebe nemusel. Postavil jsem se k zrcadlu tak, aby odráželo můj profil, a

udělal jsem dřep, jako že sbírám na zahradě jablka. Sledoval jsem, kdy mi mezi stehny vyčouhne bimbás. Už jsem si seděl na patách, kolena vtlačená do břicha, a pořád nic. Ztratil jsem rovnováhu, než jsem praštil čelem o parkety, na zlomek vteřiny jsem pindourka zahlédl. Kláru zaujal můj artistický výstup, nelenila a skočila mi po koulích.

„Pitomče!“ odstrčil jsem ji. „Chceš mě vykastrovat?!“

Poodskočila, civěla na mě s nastraženými ušima, nechápala, proč kazím hru.

V autě jsem odložil sako na zadní sedadlo, cesta byla daleká a meteorologové předpovídali teplé počasí. Zapnul jsem rádio, z přehledu zpráv jsem se dozvěděl, že zemětřesení v Itálii pohřbilo osmdesát lidí, nad Atlantikem se zřítilo letadlo se sto padesáti cestujícími, v Iráku zabila bomba sebevraždného atentáčníka pětadvacet školáků a na českých silnicích zemřelo za víkend patnáct motoristů. Následoval jingle se sloganem „Hrajeme hezky česky“ a pak písnička, v níž zpěvák, doprovázející se na heligonku, vyjmenovával, co všechno nastane, až obuje si jednou papírové boty.

Pohřeb byl žhavou aktualitou dne.

Pravděpodobnost, že se Marie přijde se strýcem Vaškem rozloučit, byla dost vysoká. Bude mu chtít poděkovat za všechny pozdravy z vesnice, objemné balíky s ovocem a vepřovými pamlsky. Strýc Vašek byl vegetarián, maso choval, ale nejedl. Dokázal bez mrknutí praštit králíka za

uši nebo ukroutit kuřeti hlavu. Zabíjel bez patosu a se samozřejmostí, až šel z něho strach. Imponovala mu vláda nad životy. Jako by v zabíjení soutěžil s Bohem, kterému nakonec nedopřál ani sám sebe.

Na hřbitově bylo méně lidí, než jsem očekával, z čehož jsem usoudil, že je vesnice ortodoxně katolická.

Sebevrah není křesťan.

„Rozpraší ho jako nějaké smetí,“ špitaly si stařenky v černých šátcích. Kabelky z lesklé koženky třímaly pod pažemi jako nějakou vzácnost. Nic moc v nich neměly, jen kupu kapesníků, aby si mohly pořádně pobřečet.

„On si to prý Vašek přál,“ informovala zasvěceně jedna druhou. „Chtěl být spálený a rozprašený.“

„Ale jděte! To se spíš někomu nechtělo utrácet za náhrobek. Dnes vás takový kus mramoru stojí jako auto...“

„Myslíte? Ale Vaška by stejně nedali do země. Chuďák. Vypadal tak zdravě. A vidíte, už je tam.“

„Sejít vlastní rukou... Do něho bych to nikdy neřekla. Byl bohabojný, do kostela zašel, a ze světa se sprovodil jako neznaboh...“

Prohlížel jsem si důkladně tváře všech přítomných, žádnou jsem nepoznával, nikdo mi nepřipadal povědomý. Pohled se mi zastavil na mladé ženě, stála ke mně zády, obličej jí stínil široký klobouk. Útlý pas obepínaly dlouhé černé šaty. Vycítila můj pohled, pomalu se otočila, krajkové lemování na stříšce klobouku jí zakrývalo oči.

Spatřil jsem jen ústa, nádherně tvarované rty, zvýrazněné rudou rtěnkou. Usmála se, nejspíš ji pobavilo, jak na ni civím. Pohnula hlavou a dlouhé černé vlasy se jí zatřpytily na slunci, jako by v nich měla nitky pyritu. Stařenky přede mnou se daly do pohybu, šoural jsem se za nimi a cítil, jak ve mně narůstá zklamání. Nepřišla. Ani balíky masa, kterými ji strýc Vašek obdarovával, nebyly dostatečným důvodem, aby se s ním přišla rozloučit. Bezcitná a nevděčná mrcha.

„Pan farář,“ hlesla překvapeně jedna ze stařenek. „Já myslela, že tu nebude...“

„Když ho nedávají do země, tak přijít může,“ rozumovala druhá.

V jejich režii by strýce Vaška pohřbívali v noci a z domu by ho vynášeli probouranou zdí. Ještě by ho pro jistotu svázali a probodli kulem, aby se z něj nevyklubal upír.

„Dámy,“ naklonil jsem se ke stařenkám zezadu, „nevíte něco o provazu, na kterém se oběsil?“

Lekly se, překvapivě hbitě uskočily, polekaně na mě zíraly.

„Nedivte se,“ šeptal jsem tajemně, „provaz oběšence nosí štěstí. Copak nevíte, jaká je po něm shánka?“

Obešly mě obloukem a rychle cupitaly k místu, kde se farář připravoval pronést obřadnou řeč. Díval jsem se zpovzdálí, téměř nic jsem neslyšel. Všichni se shlukli na pěšince, vysypané bílými kamínky, na kterou navazovala

nevelká travnatá plocha, končící hřbitovní zdí. Z žulových náhrobků a železných křížů shlíželi porcelánoví andílci a litinoví mučedníci.

„Popel popelu, prach prachu.“

Tak nějak si to strýc Vašek skutečně představoval. Byl jsem při tom, když prohlásil, že až to tady zabalí, chce vyletět komínem jako čert. Pravda, měl v sobě litr slivovice, motal se a zvracel, divže nevykašlal žaludek. Osvědčená medicína na všechny neduhy mu bolestivě rajbovala vnitřnosti, z čehož usoudil, že ho do rána ponesou z chalupy nohama napřed.

„Je to jasný,“ škytal, „valím prdět do hlíny... Hovno! Do hlíny nikdy! Běda vám! Spálit a rozprášit! Všem vám vlítnu do oka a budete brečet, volové!“

Odplivl si, snažil se odlepit od vrat konírny, o která se opíral, ale neměl dost síly udržet rovnováhu. Sunul se po zádech k zemi, drsná prkna mu vykasala flanelovou košili až ke krku.

„Já vám ještě ukážu,“ zamumlal a ruce mu bezvládně pleskly o holý pupek.

Obřad skončil, farář odcházel dlouhými kroky, v patách za ním se s obdivuhodnou vitalitou držela dvojice stařenek. Něco mu povídaly a divoce při tom gestikulovaly. Farář je příliš neposlouchal, šel stále rychleji, jako by se jich snažil zbavit. Rozptyl se mu vymkl z ruky, nepočítal s protivětrem. Byl nervózní a stále se oprašoval.

„Usmíváte se?“ uslyšel jsem za zády. „To se na pohřbu nesmí...“

Stála vedle mě, zpod černého klobouku jí vytékaly havraní vlasy, padaly jako vodopád do hlubin přiléhavých černých šatů.

„Trochu jsem vzpomínal,“ odkašlal jsem si. „Patříte k rodině?“

„Anel,“ natáhla ke mně ruku. „Dcera.“

„Jak prosím?“ zvedl jsem překvapeně obočí. „Řekla jste Anel?“

Došlo mi, že jsem nezdvořilý.

„Odpusťte. Chovám se trapně...“

„Neomlouvejte se, jsem na to zvyklá. Máma byla vždycky tak trochu extravagantní. Když jsem se narodila, učila se hebrejsky.“

„Přijela s vámi?“

Rozhlédl jsem se, ale na hřbitově už kromě nás nikdo nebyl. Anel na mě upřela velké tmavé oči, cítil jsem, jak se do nich propadám.

„Nechtěla. Mně to taky rozmlouvala.“

Zvedl se vítr, rozvlnil jí vlasy, rozechvěl listí košatých stromů a vmetl mi do oka smetí. Ucítil jsem bodnutí a palčivé řezání, opakující se při každém mrknutí. Syčel jsem bolestí, szel a třel si zoufale oko. Strýc Vašek si našel prvního vola.

„Přestaňte!“ chytila mě za ruku. „Takhle si nepomůžete.“

Vytáhla z kabelky kapesník a dlouhým pěstěným nehtem mi nadzvedla víčko. Přitom se ke mně přitiskla, na krku mě šimraly její vlasy, nadry se otírala o mou hrud. Zakašlal jsem, abych zastřel vzrušení.

„Tak co?“ poodstoupila. „Už mě vidíte?“

Zkusil jsem zamrkat, bolest už nebyla tak nesnesitelná.

„Díky, jste vážně anděl.“

„Raději ne,“ usmála se. „Ještě by si mě tu nechali.“

Všechny nahaté postavičky na náhrobcích měly barokní proporce.

„Kdepak, nejste dost baculatá. Byla byste ze všech andělků nejkrásnější, a to by nešlo.“

„Tak jo,“ promnula si rozpačité ruce, „ráda jsem vás poznala.“

„Počkejte, nezajdeme na skleničku?“

„Dnes ne,“ usmála se zdvořile. „Snad na příštím pohřbu.“

„Ale co když bude můj?“

„I to je možné,“ připustila s jemnou ironií. „Smůla. Musela bych pít sama.“

Sáhl jsem do kapsy pro vizitku.

„Někdy zavolejte. Nebo se rovnou stavte. Bydlím sám. Klidně u mě můžete i přespat.“

„Vážně?“ ušklíbla se pobaveně. „A smím se i přitulit?“

Cítil jsem, jak rudnu.

„Já jen žertuji,“ pomohla mi z trapné situace. „Tu vizitku si dám zarámovat. Nashle!“

Pomalů se vzdalovala, bílé kamínky jí chrupaly pod nohama.

Bludný gen strýce Vaška, nepředvídatelný zázrak přírody. Úchvatná a jedinečná. Díval jsem se za ní, obklopen baculatými andílky a rezivějícími kříži, mísily se ve mně pocity zamilovaného mladíka a nostalgického starce.

Marně jsem čekal, jestli se za mnou aspoň jednou ohlédne.

Nad mou hlavou, někde vysoko v koruně rozložitého platanu, cukrovala hrdlička. Přestala, když mi Anel zmizela z dohledu.

O rameno se mi rozpleskla hustá kapka.

Hrdličky na vesnických hřbitovech jsou mimořádně dobře živené.

Obloha se najednou neprodyšně zatáhla, krajina, obklopující úzkou okresní silnici, vynikla na okamžik v ostrých obrysech, které pozvolna ztrácely kontrast, až se slily v jakousi ponuru šed'. Děšť byl na spadnutí, nad loukami, ještě vydechujícími teplo, se srážela mlha, visela v cárech nízko nad zemí, podobná řídkým praménkům tabákového kouře. V ostré pravotočivé zatáčce mě rychlost vynesla do protisměru, zaklel jsem, strhl volant ke krajnici, v poslední chvíli jsem si všiml postavy v bundě